

Sygn. akt I C 970/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marek Rafałko

Protokolant: Żaneta Kurszewska

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2017 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko J. B.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 970/16

UZASADNIENIE

Powód w dniu 23 marca 2016 r. złożył w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew przeciwko J. B. o zapłatę kwoty 795,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniósł, że pozwany zawarł z (...) Bank (...) S.A. (poprzednio: (...) Bank S.A.) umowę bankową z dnia 13 maja 2008 r., na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną i jednocześnie zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach w umowie określonych. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego – po wypowiedzeniu umowy przez bank - kwota niespłaconej należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie. Pierwotny wierzyciel wystawił następnie bankowy tytuł egzekucyjny, który został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Z wniosku tego wierzyciela prowadzone było postępowanie egzekucyjne, które nie doprowadziło do wyegzekwowania należności stwierdzonej bte. W dniu 29 czerwca 2015 r. pierwotny wierzyciel zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej z pozwanym.

Nakazem zapłaty z dnia 6 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od powyższego nakazu pozwany wniósł o jego „odrzczenie”. W uzasadnieniu podniósł, iż pierwotny wierzyciel zawierając z nim umowę kredytu z 13 maja 2008 r. przez okres 3 lat nie wniósł pozwu, w związku z czym po tym okresie z mocy prawa stracił możliwość ubiegania się z tego tytułu jakichkolwiek roszczeń.

W piśmie procesowym z dnia 30 marca 2017 r., odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, powód wskazał, iż wierzyciel pierwotny składając wniosek o nadanie bte klauzuli wykonalności,

jak również następnie wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego skutecznie przerwał bieg terminu przedawnienia. Postępowanie egzekucyjne zakończone zostało postanowieniem o jego umorzeniu z dnia 4 czerwca 2014 r. Skoro zatem pozew w przedmiotowej sprawie złożony został w dniu 23 marca 2016 r., roszczenie dochodzone pozewem nie jest przedawnione.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 maja 2008 r. (...) Bank Spółka Akcyjna we W. (obecnie: (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W.) zawarł z pozwanym umowę, na podstawie której przyznał mu limit kredytowy do kwoty 500 zł, zaś pozwany zobowiązał się do spłaty powyższego limitu w okresach miesięcznych na rachunek i w terminach opisanych w treści umowy. Umowa została zawarta na okres roku, przy czym Bank miał automatycznie przedłużać umowę na kolejne roczne okresy, o ile nie zostanie ona wypowiedziana przez pozwanego.

Dowód: umowa o przyznanie limitu kredytowego z dnia 13.05.2008 r. z załącznikiem – k. 25-26; wydruk z (...) k. 84

Pozwany nie wywiązał się z umowy wobec czego pierwotny wierzyciel ją wypowiedział.

Okoliczności bezsporne

W dniu 20 kwietnia 2010 r. (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 28 lipca 2010 r. wydanym w sprawie I Co 3293/10 w/w tytułowi egzekucyjnemu nadana została klauzula wykonalności.

Dowód: (...) z 20.04.2010 r. – k. 27; postanowienie SR w Tczewie z 28.07.2010 r. – k. 28-29

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego, z wniosku (...) Bank S.A. we W., przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w Tczewie A. Ś. toczyło się postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 3077/11, które zostało umorzone, na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c., postanowieniem z dnia 4 czerwca 2014 r.

Dowód: postanowienie z dnia 04.06.2014 r. – k. 86

W dniu 29 czerwca 2015 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności. Przedmiotem tej umowy była również wierzytelność przysługująca w/w bankowi względem pozwanego. Pozwany o cesji został zawiadomiony.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami - k. 62-81; wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego- k. 18; zawiadomienie o cesji – k. 23-24

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie złożonych do akt dokumentów, nie znajdując podstaw do podważania ich prawdziwości. Ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana.

Stan faktyczny był w sprawie niesporny. Pozwany nie kwestionował faktu zawarcia w dniu 13 maja 2008 r. umowy o przyznanie limitu kredytowego z (...) Bank Spółka Akcyjna we W. (obecnie: (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W.), faktu niewiązania się z tej umowy oraz wysokości wynikającego z niej zadłużenia. Poza sporem pozostawało, iż powód zawarł z (...) Bank (...) S.A. we W. umowę cesji, której przedmiotem była wierzytelność wynikająca z umowy z 13 maja 2008 r. przysługująca bankowi względem pozwanego.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j.: Dz. U. z 2015 r., poz. 128 ze zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków

pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Wobec zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia ustalenia wymagało, czy powód może skutecznie domagać się od J. B. zapłaty należności dochodzonej pozwem.

Przedawnienie na gruncie Kodeksu cywilnego nie powoduje wygaśnięcia zobowiązania. Zobowiązanie spełnienia określonego świadczenia, mimo upływu terminu przedawnienia, istnieje na gruncie danego stosunku obligacyjnego, z tym tylko, że zamienia się w tzw. zobowiązanie niezupełne charakteryzujące się z jednej strony dalszym istnieniem roszczenia, a z drugiej brakiem możliwości jego przymusowego wyegzekwowania, wynikającym z faktu, że po stronie dłużnika, mimo trwania obowiązku, powstaje uprawnienie do zwolnienia się od spełnienia świadczenia przez skorzystanie z zarzutu przedawnienia, mającego charakter peremptoryjny, czyli niweczący uprawnienie wierzyciela. Zgodnie z treścią art. 117 § 1 k.c. przedawnieniu poza wyjątkami zastrzeżonymi w ustawie, podlegają wszystkie roszczenia cywilnoprawne o charakterze majątkowym, chodzi tu rzecz jasna o roszczenia w znaczeniu materialnoprawnym wyrażające się w uprawnieniu żądania od konkretnej osoby konkretnego zachowania się - świadczenia. Dotyczy to tak uprawnień o charakterze głównym, jak i ubocznym.

Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata (art. 118 k.c.).

W myśl art. 120 § 1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

W realiach niniejszej sprawy roszczenie dochodzone przez powoda, jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, przedawnia się z upływem 3 lat. Umowa zawarta przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym, została przez bank wypowiedziana przed dniem 20 kwietnia 2010 r., tj. przed wystawieniem bankowego tytułu egzekucyjnego. Okoliczność ta była w sprawie niesporna. Skutkiem wypowiedzenia umowy z 13 maja 2008 r. było postawienie całej wierzytelności w stan wymagalności. W konsekwencji od tej chwili rozpoczął bieg 3-letni termin przedawnienia.

Powód w toku sprawy powoływał się na zdarzenia, które w jego ocenie skutkowały – również w stosunku do niego – przerwaniem biegu przedawnienia. Sąd twierdzeń strony powodowej w tym zakresie jednak nie podziela.

W myśl art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Powołany przepis nie określa przesłanek, jakim powinna odpowiadać czynność, aby mogła skutecznie przerwać bieg terminu przedawnienia, nie ulega jednak wątpliwości, że chodzi o czynność przedsięwziętą bezpośrednio we wskazanym w przepisie celu przez strony stosunku prawnego, leżącego u podstaw przedawniającego się roszczenia. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności; niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których lub przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdatna do przerwania przedawnienia, została dokonana.

Nie ulega wątpliwości, iż wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r. - III CZP 101/13, pub. OSNC 2005/4/58). Czynnością wywołującą taki skutek jest także wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

W przedmiotowej sprawie wierzyciel pierwotny złożył wniosek o nadanie klauzuli wykonalności wystawionemu przez siebie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i klauzula ta została nadana postanowieniem Sądu Rejonowego w

Tczewie z dnia 28 lipca 2010 r. wydanym w sprawie I Co 3293/10. Bezsporne jest również, iż z wniosku pierwotnego wierzyciela toczyło się przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w Tczewie A. Ś. postępowanie w sprawie egzekucyjnej Km 3077/11, które zostało zakończone postanowieniem o umorzeniu postępowania z dnia 4 czerwca 2014 r.

Przepis art. 124 § 2 k.c. stanowi, że w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.

Z chwilą zatem zakończenia się postępowania w sprawie Km 3077/11 bieg terminu przedawnienia rozpoczął się na nowo dla pierwotnego wierzyciela. Skutek ten nie rozciąga się jednak na powoda.

Jak bowiem wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r. w sprawie III CZP 29/16 nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (vide (...)) Analogiczny pogląd został wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r. w sprawie II CSK 196/14 (vide OSNC 2015/12/145). Sąd w niniejszej sprawie w pełni podziela powyższe stanowisko Sądu Najwyższego i przywołaną na jego uzasadnienie argumentację. Sąd stoi zatem na stanowisku, iż skutki wiążące się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego na podstawie tytułu wykonawczego odnoszą się do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tego tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona. W postępowaniu egzekucyjnym wyłączone są przekształcenia podmiotowe, a następstwo prawne powstałe po wszczęciu egzekucji wymaga nadania tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 k.p.c. W związku z tym przyjmuje się, że nabywca wierzytelności, który przez umowę przelewu uzyskuje jedynie prawo do wierzytelności objętej dotychczasowym tytułem wykonawczym, a nie uprawnienie do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania, powinien po uzyskaniu na swoją rzecz klauzuli wykonalności wszcząć nowe postępowanie egzekucyjne. Nabywca wierzytelności niebędący bankiem powinien natomiast uzyskać sądowy tytuł egzekucyjny, a następnie klauzulę wykonalności, nadanie bowiem bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności niebędącemu bankiem nie jest dopuszczalne (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC 2005, nr 6, poz. 98). Zatem gdy komornik umarza postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela, nie ma podstaw do twierdzenia, że przerwa biegu przedawnienia trwa do zakończenia tego postępowania z korzyścią dla cesjonariusza, a więc podmiotu pozostającego poza tym postępowaniem. W takiej sytuacji należy przyjąć upadek przerwy biegu przedawnienia spowodowanej wnioskiem o wszczęcie egzekucji.

Jak wyżej wskazano bieg 3-letniego terminu przedawnienia w przedmiotowej sprawie rozpoczął się z chwilą wypowiedzenia umowy z dnia 13 maja 2008 r., co nastąpiło bez wątplenia przed dniem 20 kwietnia 2010 r. i nie został on przerwany – w stosunku do powoda - wnioskami pierwotnego wierzyciela o nadanie klauzul wykonalności oraz o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Skoro zaś pozew w niniejszej sprawie został złożony przez powoda dopiero w dniu 23 marca 2016 r., dochodzone przez niego roszczenie uznać należało za przedawnione.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy prawo bankowe a contrario, orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. doręczyć pełnomocnikowi powoda odpis wyroku wraz uzasadnieniem;
3. w okresie od 8 do 12 maja 2017 r. przebywałem na szkoleniu w D.;
4. przedłożyć z wpływem apelacji lub po 30 dniach z zpo.

T., dnia 19 maja 2017 r.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować i zakreślić,
2. akta przedłożyć z wpływem lub za 28 dni.

T., dnia 20 kwietnia 2017 r.